

„Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je král velký nad celou zemí.“ /Žalm 47, 2-3/

Pláč 3, 24-25.31-33 Žalm 100

Marek 5, 21-43 Vzkříšení dcery Jairovy

Oba příběhy, které jsme dnes v evangeliu četli, jsou plné odvahy, víry a trpělivosti.

Jairos – představený synagogy, vážený muž ve vysokém společenském postavení, skládá naději na záchranu života své dcery do rukou Ježíše, kterého mnozí židé pokládali jen za potulného kazatele a léčitele, jakých bylo v té době mnoho. Jairos však věří, že Ježíš je Pán a zachránce. Má odvahu svěřit své utrpení do Kristových rukou bez ohledu na to, co si o něm budou myslet druzí lidé.

Krvácející žena zase překročila všechny zákazy, které jí byly do mysli vštěpovány výchovou i kulturou po celý život. Podle židovských předpisů o krvi byla jako nečistá trvale vyloučena ze společenského života. Měla přísný zákaz kohokoli se dotýkat. Musela sebrat nemalou odvahu, když se pohybovala na místě velkého sročení lidí. Svým fyzickým kontaktem s nimi, by je uvedla do stavu rituální nečistoty. O to větší odvaha byla dotknout se Ježíše. I ona se svěřila do Kristových rukou. Také pro ni byl Ježíš zachránce a spasitel.

Zvláštní a jistě záměrné je zaklínění těchto dvou příběhů do sebe. Vyprávění začíná velmi dramaticky. Otec prosí Ježíše o záchranu života své dcery. Příběh nabývá na dynamice, když Ježíš hned ochotně spěchá za vážně nemocným dítětem. Tak nějak bychom si to jistě představovali. Jde o život. Je třeba rychle jednat. Všechno ostatní teď přece musí počkat. Nic teď není důležitější, než záchrana života dítěte.

A přesto je to najednou jinak. Do spěchu a rychlosti dané situace vstupuje žena. Je vyčerpána mnohaletým krvácením i osamělým životem na okraji společnosti a věří, že právě Ježíš jí může pomoci. Její odvaha je velká a přece jí nedovoluje víc, než se ho dotknout. Její víra v Ježíše je však pevná, protože právě ona ji uzdravila.

Ježíš se uprostřed spěchajícího davu zastavuje a pokládá zdánlivě nesmyslnou otázku: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ „Jak se můžeš takto ptát? Vždyť se tu tlačí tolik lidí.“ Diví se učedníci a my bychom se asi divili s nimi. „Vždyť to teď není vůbec podstatné, kdo se tě dotkl. A kdyby náhodou bylo, dá se to vyřešit později. Pojd' přece rychle k tomu umírajícímu dítěti.“ Ježíš však zůstává stát a vyposlechne si ženin životní příběh. Také Jairoš zřejmě stojí a trpělivě čeká, až Pán vyřídí, co je potřeba. Věří, že Ježíš dobře a přesně ví, co a kdy je nejdůležitější.

Umíme si představit reakci davu, když náhle přicházejí lidé z Jairova domu se zprávou, že dcera zemřela. „Proč si jen nepospíšil!? Proč se zdržoval!? Nemuselo to takto špatně dopadnout!“

Ježíš však ví, co dělá. Dítě nezemřelo, jen spí. Ježíš je uzdravil , vzkřísil. Ježíš působí i tam, kde žádná lidská moc a síla nestačí.

Jairoš i krvácející žena se nesnažili vnutit Pánu Bohu svou vůli, svůj pohled na svět. Oni svěřili své životy, svá trápení v důvěře do rukou Pána. Věděli, že i když je v našem životě něco těžké, o mnoha věcech příštích nic netušíme. Věřme proto spolu s nimi, že Bůh ve své lásce na své stvoření nezapomíná a pečuje o něj.

/Slovo na neděli 27. června 2021 Dana Kalivodová/